

Tarnowskie Góry, dnia 2 grudnia 2021 r.

Trybunał Konstytucyjny
al. Jana Chrystiana Szucha 12A
00-918 Warszawa

Skarżący: R S

reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu adwokata Angelikę Kubik
Kancelaria Adwokacka Angelika Kubik
ul. Piastowska 19, 42-600 Tarnowskie Góry
numer wpisu na listę adwokatów: 1966

Uczestnicy: 1. Sejm Rzeczypospolitej Polskiej
2. Prokurator Generalny

SKARGA KONSTYTUCYJNA

Działając jako pełnomocnik z urzędu ustanowiony dla skarżącego R S , na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w T z dnia sierpnia 2021 roku wydanego w sprawie o sygnaturze akt w związku z pismem pochodzącym od Okręgowej Rady Adwokackiej z dnia września 2021 roku doręczonym pełnomocnikowi z urzędu skarżącego w dniu 28 września 2021 roku, niniejszym na podstawie przepisu art. 79 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 roku (zwanej w dalszej części skargi „Konstytucją RP”) **składam skargę konstytucyjną** przeciwko art. 81 § 1a ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks postępowania karnego (tj. Dz. U. Z 2021 r., poz. 534, zwanej w dalszej części skargi „k.p.k”), stosowanego odpowiednio na zasadzie przepisu art. 1 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks karny wykonawczy (tj. Dz. U. Z 2021 r., poz. 53, zwanej w dalszej części skargi „k.k.w”) do postępowań wykonawczych, na podstawie którego Sąd Okręgowy w K postanowieniem z dnia sierpnia 2020 roku wydanym w sprawie o sygnaturze akt utrzymał w mocy zarządzenie Sędziego Sądu Okręgowego z dnia sierpnia 2020 roku wydane w

przedmiocie odmowy przyznania skarżącemu obrońcy z urzędu, czym orzekł ostatecznie o prawach i wolnościach skarżącego.

Jednocześnie wskazuję, iż w wyniku zastosowania przez Sąd zaskarżonego powyżej przepisu naruszone zostały konstytucyjne prawa skarżącego wyrażone w następujących regulacjach prawnych:

- art. 45 ust. 1 Konstytucji RP w związku z art. 42 ust. 2 Konstytucji RP tj. prawo do rzetelnego, sprawiedliwego, niezależnego i bezstronnego procesu, a w konsekwencji również prawo do rozpoznania sprawy oraz zasada prawa do obrony na każdym etapie postępowania, a także
- art. 176 ust. 1 Konstytucji RP wyrażający zasadę dwuinstancyjności postępowania sądowego.

Mając na względzie powyższe wnoszę o:

- 1) stwierdzenie, iż przepis art. 81 § 1a ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks postępowania karnego w przedmiocie odmowy wyznaczenia obrońcy z urzędu przez stronę, która złożyła wniosek w trybie przepisu art. 78 § 1 k.p.k., w zakresie w jakim ogranicza on możliwość sądowej weryfikacji wydanych rozstrzygnięć poprzez uniemożliwienie poddania go kontroli instancyjnej jest niezgodny z przepisem art. 45 ust. 1 w związku z przepisem art. 42 ust. 2 oraz przepisem art. 176 ust. 1 Konstytucji RP,
- 2) zasądzenie od Skarbu Państwa- Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej- na rzecz skarżącego zwrotu kosztów postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym.

UZASADNIENIE

1. Przedstawienie stanu faktycznego.

W chwili obecnej skarżący przebywa z Zakładzie Karnym w R , gdzie odbywa karę pozbawienia wolności. Wcześniej skazany przebywał w Zakładzie Karnym w S , T oraz w C .

W jednym z toczących się z udziałem skarżącego postępowaniu dyscyplinarnym skazany wystosował do Sądu Okręgowego w K wniosek o przyznanie mu obrońcy z urzędu.

Zarządzeniem sędziego z dnia czerwca 2020 roku skarżącemu odmówiono jednak przydzielenia obrońcy z urzędu. Na powyższe zarządzenie skarżący wniósł w dniu lipca 2020 roku zażalenie domagając się jego uchylenia.

Postanowieniem z dnia sierpnia 2020 roku w sprawie o sygnaturze akt Sąd Okręgowy w K nie uwzględnił zażalenia skarżącego i utrzymał w mocy zaskarżone zarządzenie.

W uzasadnieniu orzeczenie Sąd wskazał, iż przepisy ustawy Kodeks Karny Wykonawczy jednoznacznie wskazują przesłanki do ustanowienia skazanemu w postępowaniu wykonawczym obrońcy z urzędu, które po pierwsze odnoszą się do sytuacji materialnej osoby ubiegającej się o wyznaczenie obrońcy z urzędu, a po drugie dotyczą analizy zakresu potencjalnego udziału obrońcy oraz charakteru czynności jakie miałyby dokonane z jego udziałem. Sąd Okręgowy zgodził się z faktem, iż oskarżony nie jest w stanie ponieść kosztów obrony z wyboru. Mając jednak na względzie zakres reprezentowania skarżącego w postępowaniu wykonawczym oraz stopień skomplikowania sprawy (czynność miała dotyczyć postępowania skargowego uregulowanego w art. 7 k.k.w.) Sąd wskazał, iż R S złożył już skargę samodzielnie i przedstawił argumenty za jej uwzględnieniem. Co więcej, zdaniem Sądu, analiza pism procesowych składanych w toczącym się postępowaniu świadczy o tym, że skarżący posiada odpowiednią wiedzę i doświadczenie w postępowaniu sądowym i brak jest podstaw do uznania, by niezbędna mu była pomoc pełnomocnika z urzędu.

Odpis powyższego postanowienia wraz z uzasadnieniem skarżący otrzymał w dniu 14 września 2020 roku.

Wnioskiem datowanym na września 2020 roku (i w tym też dniu przedłożonym Administracji Zakładu Karnego) skierowanym do Sądu Rejonowego w T R S wniósł o ustanowienie dla niego z urzędu pełnomocnika w celu sporządzenia i złożenia skargi konstytucyjnej oraz reprezentowania w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym w związku z postanowieniem Sądu Okręgowego w K z dnia sierpnia 2020 roku wydanym w sprawie o sygnaturze akt

. Postanowieniem z dnia sierpnia 2021 roku Sąd Rejonowy w T ustanowił w przedmiotowej sprawie dla R S pełnomocnika z urzędu, którego wyznaczyć miała Okręgowa Rada Adwokacka w Katowicach. Składający niniejszą skargę konstytucyjną pełnomocnik został poinformowany o wyznaczeniu go pełnomocnikiem z urzędu dla skarżącego pismem datowanym na dzień września 2021 roku, a doręczonym mu w dniu 28 września 2021 r.

2. Uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem skarżącego wraz z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie.

W myśl przepisu art. 8 § 1 k.k.w. w postępowaniu wykonawczym skazany może korzystać z pomocy ustanowionego w tym postępowaniu obrońcy. Paragraf drugi tegoż przepisu zawiera natomiast przesłanki obrony obligatoryjnej, która obejmuje jednak wyłącznie obronę przed sądem. Prowadzenie postępowania, mimo że skazany nie ma obrońcy w wypadkach określonych w tym przepisie, stanowi bezwzględny powód

uchylenia zapadłego orzeczenia (w myśl przepisu art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. w związku z przepisem art. 1 § 2 k.k.w.). Na mocy dyspozycji przepisu art. 8 § 2a k.k.w. w związku z przepisem art. 78 § 1 k.p.k. skazany, który nie ma obrońcy z wyboru może żądać, aby wyznaczono mu obrońcę z urzędu, jeżeli w należyty sposób wykaże, iż nie jest w stanie ponieść kosztów obrony bez uszczerbku dla niezbędnego utrzymania siebie i swojej rodziny. Ocena, czy powyższe zostało wykazane w sposób dostateczny należy do prezesa sądu lub referendarza sądowego właściwego do rozpoznania sprawy (art. 81 k.p.k. w związku z art. 1 § 2 k.k.w.).

Regulacja zawarta w przepisie art. 78 § 1 k.p.k. przewiduje trzy przesłanki, których spełnienie jest konieczne do wyznaczenia przez sąd obrońcy z urzędu, a mianowicie: brak obrońcy z wyboru, wykazanie przez oskarżonego, iż nie jest on w stanie ponieść kosztów obrony z wyboru oraz wystąpienia przez oskarżonego do sądu ze stosownym wnioskiem. Przepisy nie odnoszą się zatem do stopnia skomplikowania sprawy czy też nie określają ściśle organu przed którym sprawa ta jest prowadzona. Jak wynika z orzecznictwa *Nie ulega wątpliwości, że w myśl art. 78 § 1 k.p.k. oskarżony, który nie ma obrońcy z wyboru, może zażądać, aby wyznaczono mu obrońcę z urzędu, jeżeli w sposób należyty wykaże, że nie jest w stanie ponieść kosztów obrony bez uszczerbku dla niezbędnego utrzymania siebie i rodziny. Wobec jednoznaczności takiego unormowania nie ulega wątpliwości, że warunkiem wyznaczenia oskarżonemu obrońcy z urzędu, na podstawie tego przepisu, jest "należyte" wykazanie przez niego niemożności poniesienia kosztów ustanowienia obrońcy z wyboru* (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2014 r., sygn. III KK 251/13). W okolicznościach niniejszej sprawy nie ulega wątpliwości, iż skarżący w sposób należyty wykazał, iż nie jest w stanie samodzielnie ponieść kosztów obrony z wyboru, co zostało przyznane również z uzasadnieniem sporządzonych przez Sąd Okręgowy w K . Pomimo tego jednak, skarżącemu odmówiono przyznania obrońcy z urzędu. Co więcej, z treści tego samego orzeczenia wynika, że Niesłuszna odmowa wyznaczenia obrońcy z urzędu, w trybie art. 78 § 1 k.p.k., stwarza domniemanie, iż mogła mieć wpływ na treść wyroku.

Regulacje te mają zdaniem skarżącego szczególne znaczenie na gruncie postępowań skargowych prowadzonych na podstawie przepisu art. 7 k.k.w., w tym także tych będących wynikiem prowadzonego przez Dyrektora Zakładu Karnego postępowania dyscyplinarnego. Ze względu bowiem na fakt, iż co do zasady skazany nie bierze udziału w posiedzeniach, których przedmiotem jest rozpoznanie jego skargi do ochrony jego praw i obrony jego stanowiska niezbędnym zdaje się obecność obrońcy, którego jemu odmówiono, powołując się na zaskarżany przepis.

Podkreślenia wymaga, że prawo do obrony zagwarantowane zostało w przepisie art. 42 ust. 2 Konstytucji RP, zgodnie z brzmieniem którego każdy, przeciw komu prowadzone jest postępowanie karne,

ma prawo do obrony we wszystkich stadiach postępowania; może on w szczególności wybrać obrońcę lub na zasadach określonych w ustawie korzystać z obrońcy z urzędu. Ponadto, jak wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego: *Zgodnie z treścią art. 78 § 1 k.p.k. oskarżonemu przysługuje prawo do posiadania obrońcy z urzędu w sytuacji, gdy nie ma on obrońcy z wyboru i należyście wykáže, że nie jest w stanie ponieść kosztów obrony bez uszczerbku dla niezbędnego utrzymania siebie i rodziny. Na ocenę sytuacji majątkowej skazanego nie powinny w żadnej mierze rzutować takie okoliczności, jak nieskomplikowany charakter sprawy, sytuacja ekonomiczna Skarbu Państwa, czy też fakt nadużywania przez niego alkoholu* (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2007 r., sygn. V KK 136/06). Tym bardziej nie zasługuje na uwzględnienie zaprezentowane w uzasadnieniu postanowienia Sądu Okręgowego w K z dnia sierpnia 2020 roku stanowisko, iż skarżącemu nie przyznano obrońcy z urzędu na podstawie analizy sporządzanych przez niego pism procesowych, która zdaniem Sądu prowadzi do wniosku, iż obecności obrońcy z urzędu jest w przypadku skarżącego R S zbędna.

Zgodnie z poglądem wyrażonym w doktrynie cyt. z prawa do obrony w znaczeniu formalnym wynika obowiązek zagwarantowania przez ustawodawcę możliwości działania w postępowaniu karnym obrońcy wybranego przez osobę, przeciwko której prowadzone jest postępowanie karne, a w razie braku możliwości wyboru obrońcy przez tę osobę, m.in. ze względu na jej trudną sytuację materialną, ustawodawca ma obowiązek określenia zasad przyznawania obrońcy z urzędu. Ta ostatnia procedura ma szczególne znaczenie w sprawach, w których udział obrońcy jest obligatoryjny, choć wydaje się, że w świetle art. 42 ust. 2 nie musi ona być ograniczona tylko do tego rodzaju spraw [Tuleja Piotr (red.), Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, wyd. II].

Skarżącemu odmówiono w sprawie możliwości skorzystania z pomocy obrońcy, a przez to w jego odczuciu został on pozbawiony prawa do obrony.

Istotne znaczenie ma przy tym zasada dwuinstancyjności wyrażona w artykule 78 Konstytucji RP, zgodnie z którym każda ze stron ma prawo zaskarżania orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji. Jak wynika z postanowienia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 czerwca 2009 roku zasada ta znajduje zastosowanie co do wszelkich rozstrzygnięć w każdym postępowaniu prawnym, a jej celem jest zapobieganie pomyłkom i arbitralności wydawanych orzeczeń i decyzji (postanowienie TK z dnia 8 czerwca 2009 r., sygn. SK 26/07). W orzecznictwie wielokrotnie zostało podkreślone, iż zaskarżalność orzeczeń stanowi istotny element sprawiedliwości proceduralnej. Co więcej, z brzmienia tego przepisu można wyprowadzić zalecenie kierowane do ustawodawcy, aby kształtował on procedurę w sposób, który dawałby stronie prawo do wniesienia środka zaskarżenia od niesatysfakcjonującego ją orzeczenia, co prowadzić ma z

kolei do kontroli rozstrzygnięcia wydanego przez sąd I instancji i przeciwdziałania bezkompromisowości i utrwalaniu pomyłek (tak m.in. wyrok TK z dnia 12 czerwca 2002 r, sygn. P 13/01). Podkreśla się przy tym, iż obowiązkiem ustawodawcy, poza zapewnieniem stronie prawa do wniesienia środka zaskarżenia od rozstrzygnięć organów pierwszej instancji, jest umożliwienie organowi rozpatrującemu skargę merytorycznej oceny prawidłowości rozstrzygnięcia sprawy.

Tymczasem, wbrew powyższemu rozstrzygnięcia sądów powszechnych dotyczące tak istotnej z punktu widzenia skazanego sprawy jak ustanowienie obrońcy nie są poddawane kontroli instancyjnej, gdyż nie pozwala na to przepis art. 81 § 1a Kodeksu postępowania karnego. Zgodnie z jego treścią bowiem zażalenie na zarządzenie prezesa sądu o odmowie wyznaczenia obrońcy rozpoznaje sąd właściwy do rozpoznania sprawy, a zażalenie na postanowienie sądu w tym samym przedmiocie inny równorzędny skład tego sądu. Zdaniem skarżącego wspomniany przepis narusza gwarantowane mu przez Konstytucję prawo do rozpoznania sprawy przez organ drugiej instancji, co z kolei narusza tak fundamentalne prawo jak prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd (art. 45 Konstytucji RP). Nie ulega bowiem wątpliwości, iż procedura, która pozbawia skazanego możliwości zaskarżenia rozstrzygnięcia o odmowie wyznaczenia obrońcy z urzędu do wyższej instancji nie spełnia tych kryteriów. Prawo podejrzanego/ oskarżonego, czy też skazanego do obrońcy ma bowiem zapewnić mu rzetelną i fachową pomoc wykwalifikowanego podmiotu w toczącym się przeciwko niemu postępowaniu. Zdaniem skarżącego, na mocy wydanych przez Sąd Okręgowy w K zarządzenia oraz postanowienia w oparciu o przepis art. 81 § 1a k.p.k. został on tego prawa pozbawiony, przez co naruszone zostały jego konstytucyjne prawa i wolności.

Wynikający z powyższych rozważań brak kontroli instancyjnej rozstrzygnięć wydanych przez Sąd Okręgowy w K w żadnym wypadku nie może zatem zostać zaaprobowany w kontekście zasady dwuinstancyjności postępowania sądowego wyrażonej w artykule 176 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Sam fakt możliwości zaskarżenia zarządzenia w tym zakresie nie jest wystarczającym sposobem regulacji tego zagadnienia.

Zważyć przy tym należy w szczególności na fakt, iż naruszenie standardu dwuinstancyjności postępowania sądowego dotyczy w tym przypadku wprost osoby skarżącego i wynika bezpośrednio z przepisów, których uznania za niekonstytucyjne domaga się skarżący. Zgodnie ze stanowiskiem skarżącego za niezgodny z Konstytucją winien zostać uznany przepis art. 81 § 1a ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeksu postępowania karnego, albowiem dopuszcza on loteryjność decyzji sądu powszechnego rozpoznającego wnioski o ustanowienie obrońcy z urzędu oraz ściśle związaną z nią nieograniczoną swobodę sądu w zakresie zapatrywania na konieczność udziału obrońcy w danym postępowaniu.

3. Udokumentowanie daty doręczenia wyroku, decyzji lub innego rozstrzygnięcia, o których mowa w art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym.

Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 roku o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (t.j. Dz. U. z 2019 r., póź. 2393, zwanej w dalszej części „ustawą o TK”), skargę konstytucyjną można wnieść w ciągu trzech miesięcy od dnia doręczenia skarżącemu prawomocnego wyroku, ostatecznie decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia.

Z przepisu art. 44 ust. 1 ustawy o TK wynika obowiązek zastępstwa skarżącego przez adwokata lub radcę prawnego. Stosownie do brzmienia przepisu art. 44 ust. 2 i 3 ustawy o TK w razie niemożności poniesienia kosztów pomocy prawnej, skarżący może złożyć do sądu rejonowego swego miejsca zamieszkania wnioski o ustanowienie dla siebie adwokata lub radcy prawnego z urzędu. Złożenie takiego wniosku powoduje wstrzymanie biegu terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej. Wznowienie tego terminu następuje pierwszego dnia po dniu:

- 1) doręczenia adwokatowi lub radcy prawnemu rozstrzygnięcia właściwego organu o wyznaczeniu go pełnomocnikiem skarżącego,
- 2) uprawomocnienia się postanowienia sądu o oddaleniu wniosku o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego,
- 3) doręczenia skarżącemu postanowienia sądu oddalającego zażalenie na postanowienie o oddaleniu wniosku o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego.

Odnosząc się z kolei do okoliczności faktycznych niniejszej sprawy należy wskazać, iż ostateczne rozstrzygnięcie, na podstawie którego sporządzona została przedmiotowa skarga, a więc postanowienie Sądu Okręgowego w K z dnia sierpnia 2020 roku wydane w sprawie o sygnaturze akt zostało doręczone skarżącemu w dniu 14 września 2020 roku.

W dniu września 2020 roku skarżący zwrócił się natomiast do Sądu Rejonowego w T z wnioskiem o ustanowienie profesjonalnego pełnomocnika w celu sporządzenia i złożenia skargi konstytucyjnej oraz reprezentowania w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym w związku z powołanym wyżej postanowieniem Sądu Okręgowego w K . W tym samym dniu nastąpiło zawieszenie terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej.

Postanowieniem z dnia sierpnia 2021 roku Sąd Rejonowy w T ustanowił w przedmiotowej sprawie dla R S pełnomocnika z urzędu, którego wyznaczyć miała Okręgowa

Rada Adwokacka w Katowicach. Składający niniejszą skargę konstytucyjną pełnomocnik został poinformowany o wyznaczeniu go pełnomocnikiem z urzędu dla skarżącego pismem datowanym na dzień września 2021 roku. Pismo to zostało doręczone pełnomocnikowi w dniu 28 września 2021 r. Mając na względzie powyższe, termin do złożenia skargi konstytucyjnej w przedmiotowej sprawie upływa w dniu 27 grudnia 2021 r.

W tym miejscu wskazania wymaga, iż pełnomocnik, pomimo podjętego przez siebie szeregu czynności, nie jest w posiadaniu wszystkich dokumentów dotyczących doręczeń poszczególnych pism i rozstrzygnięć. Ponadto, w związku z tym, iż skarżący przebywa obecnie w Zakładzie Karnym w R (a wcześniej przebywał w Zakładzie Karnym w T i C) kontakt z nim był utrudniony. Pełnomocnik nawet składał do Sądu wnioski o zwolnienie go z pełnienia funkcji pełnomocnika z urzędu, jednak Sąd Rejonowy w T w ogóle tego wniosku nie rozpoznał. W celu uzyskania kserokopii dokumentów niezbędnych pełnomocnikowi do udzielenia pomocy skarżącemu, pełnomocnik zwrócił się z prośbą o umożliwienie osadzonemu R S wykonania kserokopii posiadanej przez niego dokumentacji do Dyrektora Zakładu Karnego, w którym przebywa skarżący. W ramach odpowiedzi pełnomocnik otrzymał jednak informację, iż Zakład ten nie prowadzi punktu ksero dla osadzonych. Na dowód powyższego w załączeniu przedkładam korespondencję z Dyrektorem Zakładu Karnego.

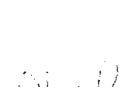
W celu udowodnienia zachowania przez skarżącego terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej w załączeniu przedkładam:

- 1) uwierzytelnioną kopię postanowienia Sądu Okręgowego w K z dnia sierpnia 2020 roku wydanego w sprawie o sygn. akt
- 2) uwierzytelnioną kserokopię wniosku skarżącego z dnia września 2020 roku w przedmiocie ustanowienia pełnomocnika z urzędu do sporządzenia skargi konstytucyjnej,
- 3) uwierzytelnioną kserokopię postanowienia Sądu Rejonowego w T z dnia sierpnia 2021 w przedmiocie ustanowienia pełnomocnika z urzędu do sporządzenia skargi konstytucyjnej,
- 4) uwierzytelnioną kserokopię pisma z Okręgowej Rady Adwokackiej w przedmiocie wyznaczenia pełnomocnikiem z urzędu wraz z wydrukiem z systemu monitorowania przesyłek.

W przypadku wątpliwości Trybunału co do zachowania terminu do złożenia skargi konstytucyjnej w oparciu o przepis art. 71 § 1 ustawy o TK wnoszę o zwrócenie się przez Trybunał Konstytucyjny do Sądu Rejonowego w T celem przedłożenia dokumentów potwierdzających dochowanie przez skarżącego terminu do wniesienia przedmiotowej skargi.

4) Informacja, czy od wyroku, decyzji lub innego rozstrzygnięcia, o których mowa w art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym został wniesiony nadzwyczajny środek zaskarżenia.

W trybie przepisu art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym informuję, iż od postanowienia Sądu Okręgowego w K z dnia sierpnia 2020 roku wydanego w sprawie o sygnaturze akt nie został wniesiony nadzwyczajny środek zaskarżenia.

 Pełnomocnik
[Illegible text]

Załączniki:

- uwierzytelniona kserokopia postanowienia Sądu Okręgowego w K z dnia sierpnia 2020 roku wydanego w sprawie o sygn. akt ,
- kserokopia wniosku skarżącego z dnia września 2020 roku w przedmiocie ustanowienia pełnomocnika z urzędu do sporządzenia skargi konstytucyjnej,
- kserokopia postanowienia Sądu Rejonowego w T z dnia sierpnia 2021 w przedmiocie ustanowienia pełnomocnika z urzędu do sporządzenia skargi konstytucyjnej,
- uwierzytelniona kserokopię pisma z Okręgowej Rady Adwokackiej w przedmiocie wyznaczenia pełnomocnikiem z urzędu,
- pismo do Dyrektora zakładu Karnego z dnia października 2021 r.,
- odpowiedź Dyrektora Zakładu Karnego z dnia listopada 2021 r.,
- odpis skargi wraz z załącznikami x 4